

Verden. — Men lad os nu se! Satan skal ikke for tidlig triumfere!“

De sidste Ord rungede ud over Bordet, saa det yngste Barn, en tre Aars Krøltop, i Forskrækkelse foldede Hænderne. Ogsaa de andre Børn blev betuttede. De vidste, at naar deres Far skændte, var det Guds egen frygtelige Vrede, der forkyndtes gennem hans Mund.

Maaltidet fortsattes i Tavshed. Der var ikke andet paa Bordet end et Fad bart Smørrebrød og Kander med kogt Mælk. Ikke helt for ingenting havde Mads Vestrup Ord for at være en bekymret Vogter af sin Pengepung. Han, der saae ud som en Fraadser, paabød baade sig selv og sin Husstand Spøgelse som en religiøs Pligt. Det kunde ganske vist undertiden hænde ham, naar han ved Middagsbordet blev sat for en af sine Livretter som Risen-grød eller Blodpølse eller Bankeflæsk med brunet Hvidkaal, at han bukkede under for sin Naturs stærke Krav og overfyldte sig. Men bagefter straffede han sig altid med en endnu strengere Selvforsagelse.

Ved Maaltidets Slutning læste et af Børnene Bordbønnen. Derefter plejede han at samle Børneflokken hyggeligt om sig inde i Dagligstuen, hvor han da gerne fortalte dem et eller andet, oftest af den hellige Historie.

Men denne Aften gik han til sin Kones og Børnenes Overraskelse straks over i sit eget Værelse paa den anden Side af Forstuen. Krøltoppen, der var løbet efter ham for at holde hans Haand, standsede med Fingren i Munden og vovede ikke at følge. Døren til Faderens Stue var